

РЕШЕНИЕ

№ 12083

гр. София, 01.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 171 СЪСТАВ, в закрито заседание на първи ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: МИРОСЛАВА АНГ. Й.А
ВЕЛИКОВА

като разгледа докладваното от МИРОСЛАВА АНГ. Й.А ВЕЛИКОВА
Гражданско дело № 20211110153830 по описа за 2021 година

Предявени са установителни иски от „ЕЛЕКТРОХОЛД ПРОДАЖБИ“ АД (с предишно наименование „ЧЕЗ Електро България“ АД) срещу Й. А. Т. с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 327 ТЗ, вр. чл. 98а, ал. 1 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за признаване за установено съществуването на парични задължения в размер на сумите, както следва: 332.82 лв., представляваща цена на потребена електрическа енергия за периода от 17.10.2020г. до 16.11.2020 г. за обект– къща, находяща се на адрес: с. Владая, ул. „Янкино усое“, № 20, за който е открита партида с клиентски номер 310215310417, ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 17.05.2021 г. до окончателното плащане, както и 12.67 лв., представляваща лихва за забава за периода от 11.12.2020 г. до 27.04.2021 г., за които суми по ч. гр. дело № 27221/2021 г. по описа на СРС, 171 състав, е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 12.06.2021 г.

Ищецът твърди да е налице облигационно отношение, възникнало с ответника въз основа на договор за продажба на електрическа енергия при общи условия, чиито клаузи са обвързали потребителите, без да е необходимо изричното им приемане. Поддържа, че съгласно тези общи условия е доставил за процесния период на ответника електрическа енергия и мрежови услуги на посочения обект, като купувачът не е заплатил дължимата цена, както и обезщетение за забава върху нея за периода от датата на падежа на всяко периодично вземане за периода от 11.12.2020 г. до 27.04.2021 г.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК ответникът Й. А. Т. е подал отговор на исковата молба, с който оспорва исковете като неоснователни и недоказани.

В срока за отговор е предявен обратен иск от ответника Й. А. Т., срещу третото лице-помагач – И. Т. Г., за сумите, за които са предявени установителни иски.

В срока за отговор е депозиран такъв от ответника по обратния иск.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа страна:

Безспорно по делото е, че ищецът е доставчик на електрическа енергия по отношение на обект – къща, находяща се на адрес: с. Владая, ул. „Янкино усое“, № 20, за който е

открита партида с клиентски номер 310215310417.

От представената лицензия за доставка на електрическа енергия № Л-409-17/01.07.2013 г. се установява, че ищцовото дружество е лицензиран доставчик на електрическа енергия като „краен снабдител“ по смисъла на §28а от ДР на ЗЕ. Представени са Общи условия на договорите за продажба на електрическа енергия на „ЧЕЗ Електро България“ АД на договорите за продажба на електрическа енергия.

По делото са приети съдебно-техническа и съдебно-счетоводна експертиза със задачи, които са формулирани в исковата молба, които се кредитират от съда като компетентно изготвени и обосновани. От заключението на съдебно-счетоводната експертиза се установява, че на името на ответника Й. А. Т. при ищеца е открита партида за продажба на електрическа енергия до обект– къща, находяща се на адрес: с. Владая, ул. „Янкино усое“, № 20, за който е открита партида с клиентски номер 310215310417. За периода от 17.10.2020г. до 16.11.2020 г. са отчетени и фактурирани количества електроенергия, отразени във фактура № 292877297 от 26.11.2020 г. на стойност 332.82 лева, която при ищеца фигурира като непогасено вземане за посочения период. Съобразно заключението се установява, че размерът на лихвата за забава върху тази сума за периода от 11.12.2020 г. до 27.04.2021 г. се равнява на 12.67 лв. От заключението на съдебно-техническа експертиза се установява, че за периода от 17.10.2020 г. до 16.11.2020 г. консумираната електрическа енергия за имот с адрес: с. Владая, област София, ул. „Янкино усое“, № 20, е отчитана от еднофазен двойно тарифен електромер с фабричен № 18861282, който за посочения период е бил в метрологична годност. За този период до имота са доставени 1293 квтч. на дневна тарифа и 280 квтч. на нощна тарифа, които съответстват на разликата от показанията на електромера от края и началото на посочения период от 17.10.2020 г. до 16.11.2020 г.

Представен е договор за покупко – продажба на недвижим имот от 06.11.2018 г., обективиран в нотариален акт № 171, том III, рег. № 6597, дело № 360 от 2018 г., от който се установява, че ищецът е продал процесния имот на третото лице-помагач – И. Т. Г., въз основа на който съдът приема, че за процесния период собственик на процесния обект – къща, находяща се на адрес: с. Владая, област София, ул. „Янкино усое“ № 20, е бил И. Т. Г..

Установява се, че със заявление № 1204020125 от 22.02.2021 г. ответникът е отправил искане до ищеца за разсрочване на задълженията за периода от 26.11.2020 г. до 07.12.2020 г.

При така приетата за установена фактическа обстановка, съдът формира следните правни изводи:

По иска с правно основание чл. 422 ГПК, вр. с чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, чл. 327 ТЗ и чл. 98а, ал. 1 ЗЕ в тежест на ищеца е да установи възникването на облигационно отношение по договор за продажба между него и ответника при общи условия, по силата на което е доставил електрическа енергия в твърдяните количества и достъп до разпределителната мрежа и за ответника е възникнало задължение за плащане на уговорената цена в претендирания размер. При установяване на тези обстоятелства в тежест на ответника е да докаже, че е погасил претендираното вземане. По иска с правно основание чл. 422 ГПК, вр. с чл. 86 ЗЗД в тежест на ищеца е да докаже възникването на главен дълг, изпадането на длъжника в забава и размера на обезщетението за забава. В тежест на ответника е да докаже погасяване на дълга на падежа.

Съгласно на чл. 92, т. 4 ЗЕ, страна по облигационното правоотношение по доставка на електрическа енергия е крайният клиент. В т. 27 г от ДР на ЗЕ е посочено, че „краен клиент“ е клиент, който купува електрическа енергия или природен газ за собствено ползване. Съгласно разпоредбата на чл. 98а ЗЕ доставката на електрическа енергия се осъществява по силата на договор, сключен при общи условия, които с оглед разпоредбата на чл. 98а, ал. 4 ЗЕ влизат в сила без изрично приемане, а при липса на възражение от потребителя, след публикуването им в централен и местен ежедневник. Съгласно чл. 4, ал. 2 от Общите условия (ОУ), одобрени с Решение № ОУ-059/07.11.2007 г., изменени и допълнени с

Решение № ОУ-03/26.04.2010 г. на ДКЕВР, потребител на електрическа енергия за битови нужди е физическо лице - собственик или ползвател на имот, присъединен към електроразпределителната мрежа, съгласно действащото законодателство, което ползва електрическа енергия за домакинството си, а съгласно чл. 4, ал. 4 потребител на електрическа енергия за стопански нужди е физическо или юридическо лице, както и лице на издръжка на държавния или общинския бюджет, което купува електрическа енергия за стопански и/или обществени нужди за обект, присъединен към електроразпределителната мрежа, съгласно действащото законодателство. Следователно, договорът за продажба на електрическа енергия има неформален характер и се счита за сключен при доставяне на електрическа енергия от страна на обществения доставчик и ползването ѝ от потребителя.

В чл. 4, ал. 2 от Общите условия е дадено определение на понятието "потребител на електрическа енергия за битови нужди", а именно – физическо лице, което е собственик или ползвател на имот, присъединен към електроразпределителната мрежа съгласно действащото законодателство, което ползва електрическа енергия за домакинството си. Според чл. 4, ал. 3 от Общите условия правата и задълженията на потребител на електрическа енергия за битови нужди може да упражнява и друго лице при условие, че собственикът или титулярът на вещното право на ползване на имота е предоставил изрично писмено съгласие, дадено пред продавача или пред нотариус с нотариална заверка на подписа, това лице да бъде потребител на електрическа енергия за определен срок, като в този случай собственикът, респективно лицето с учредено вещно право на ползване по отношение на електроснабдения имот, носи солидарна отговорност пред продавача за консумираната в имота електроенергия.

Съгласно клаузата на чл. 13, т. 5 от Общите условия потребителят е длъжен в 30-дневен срок да уведоми в писмена форма продавача за всяка промяна, свързана с личните му данни или със собствеността или другите основания, на които продавачът доставя електрическа енергия на обекта. Въз основа на приетия като доказателство по делото договор за покупко – продажба на недвижим имот от 06.11.2018 г. съдът приема, че за процесния период собственик на процесния обект – къща, находяща се на адрес: с. Владая, област София, ул. „Янкино усое” № 20, е бил И. Т. Г.. По силата на договора за покупко-продажба лицето И. Т. Г. е придобил собствеността върху процесния недвижим имот, за който се отнася исквата претенция. Съобразно чл. 13, т. 5 от приложимите общи условия, за закрИ.е на партидата при ищеца, за ответника е било налице задължение да подаде заявление по образец, като в противен случай отговаря пред ищцовото дружество за дължимите суми до закрИ.е на партидата, респ. до откРИ.е на нова на друг собственик или ползвател за имота. В този смисъл възражението на ответника, че не са налице облигационни отношения между страните е неоснователно.

Съдът приема за доказано наличието на действително правоотношение по договор за продажба на електрическа енергия за процесния период. С оглед доказаното по делото неизпълнението на задължението за заплащане в срок на доставената и консумирана електрическа енергия и предоставените мрежови услуги, ответникът дължи плащане на претендираната от ищеца стойност на предоставените услуги в размер на 332.82 лв., представляваща цена на потребена електрическа енергия за периода от 17.10.2020г. до 16.11.2020 г.

В случая главното задължение за заплащане на стойността на консумираната ел. енергия е срочно, поради което и съгласно чл. 84, ал. 1 ЗЗД с изтичането на този срок настъпва забавата на длъжника и това е началната дата, от която се дължи лихва за забава, като съобразно кредитираното от съда заключение на съдебно – счетоводната експертиза, лихва за забава върху главното вземане за периода от 11.12.2020 г. до 27.04.2021 г. е в размер на сумата от 12.67 лв., за които суми исковете са основателни.

Съгласно задължителните разяснения, дадени в т. 9 на ТР № 4/2013 г. от 18.06.2014 г.

по т. д. № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС, в производството по чл. 422, респ. чл. 415, ал. 1 ГПК, съществуването на вземането по издадена заповед за изпълнение се установява към момента на приключване на съдебното дирене в исковия процес, като в това производство нормата на чл. 235, ал. 3 ГПК намира приложение по отношение на фактите, настъпили след подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение до приключване на съдебното дирене в производството по иска, предявен по реда на 415, ал.1 ГПК.

Налице е погасяване на част от претендираните суми в хода на производството, което обстоятелство следва да бъде зачетено от съда на основание чл. 235, ал. 3 ГПК. По делото е прието платежно нареждане от 04.07.2022 г. за сумата от 510 лева, в което е посочено, че са заплатени суми за главница, лихви и разноски по гр.д. № 20211110153830 и по № 27221, 171 състав, както и платежно нареждане от 08.07.2022 г. за сумата от 169 лева, като в последното е посочено, че са заплатени суми за разноски по гр.д. № 20211110153830, 171 състав.

Съгласно т. 1 от Тълкувателно решение № 3/2017 г. на ВКС по тълк. дело № 3/2017 г., ОСГТК, условията и поредността за погасяване на задълженията по чл. 76, ал.1 и 2 ЗЗД се прилагат, когато липсва уговорка между страните, която да определя други условия и ред за прихващане на изпълнението. В случай, че длъжникът не е направил избор кое от няколкото еднородни задължения погасява, погасяването задължително се извършва по реда на чл. 76, ал. 1, изр. 2 или изр. 3 ЗЗД. Правилото на чл. 76, ал. 1 ЗЗД е установено в интерес на длъжника. По този ред се погасяват еднородните задължения, включително паричните. За погасяване на паричните задължения приложение намира специалното правило на чл. 76, ал. 2 ЗЗД, според което при недостатъчно изпълнение се погасяват най-напред разноските, след това лихвите и най-после главницата. Посочено е, че при плащане, достатъчно да погаси изцяло някое или някои от задълженията и ако длъжникът не е заявил кое задължение погасява, правилата на чл.76, ал.1, изр.2 и изр.3 ЗЗД и на чл.76, ал.2 ЗЗД се прилагат в следния ред: погасява се изцяло най-обременителното задължение, а след него следващото по обременителност задължение в реда по чл.76, ал.2 ЗЗД; ако задълженията са еднакво обременителни, погасява се изцяло най-старото, а след него следващото по възникване задължение в реда по чл.76, ал.2 ЗЗД; ако задълженията са еднакво обременителни и са възникнали едновременно, те се погасяват съразмерно – всяко от тях в реда по чл.76, ал.2 ЗЗД.

Съдът приема, че с плащането на 04.07.2022 г. е погасена процесната сума за главница от 332.82 лева, като същото е осъществено в хода на процеса – след датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, а според разпоредбата на чл. 422, ал. 1 ГПК, искът за съществуване на вземането се смята предявен от момента на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, когато е спазен срокът по чл. 415, ал. 1 ГПК. Ето защо, релевираната главна претенция се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена, ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – която за периода от подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК - 17.05.2021 г., до датата на извършеното плащане се равнява на сумата от 38.27 лева. Подлежи на отхвърляне и искът за лихва за забава от 12.67 лв. за периода от 11.12.2020 г. до 27.04.2021 г., като погасен чрез плащане в хода на процеса. В случая не е направен избор кое от няколкото разнородни процесни задължения се погасяват, но като основание за плащането е посочено, че се плащат суми за главница, лихви и разноски по гр.д. № 20211110153830 и по № 27221, поради което следва да се приеме, че са погасени най – обременителните задължения за главница и лихва за забава в общ размер от 383.76 лева, доколкото и заплатената сума е достатъчна да покрие същите. Същевременно от поддържаното от ищеца становище, че са погасени в цялост разноски в производството, но непогасени са останали вземания за главницата и лихвите, съдът приема, че същите неправилно са разпределени и неправилно са отнесени към задължения за разноски, каквито задължения ответникът не е имал към момента на плащането, защото заповедта за

изпълнение към този момент не е била влязла в сила по отношение на главницата и лихвите, с оглед висящността на исковото производство.

Следователно, предявените положителни установителни иски с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 327 ТЗ, вр. чл. 98, ал. 1 ЗЕ и чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД са погасени чрез плащане, поради което същите следва да бъдат отхвърлени.

Доколкото съдът достигна до извод, че предявените установителни иски по чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 327 ТЗ, вр. чл. 98, ал. 1 ЗЕ и чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД, претендираните в исковото производство разноси от 25 лева за държавна такса и 144 лева за адвокатско възнаграждение, за които суми са предявени обратните иски, са неоснователни, поради плащане в хода на процеса, не е настъпило и процесуалното условие да се произнесе по предявените обратни иски с правно основание чл. 59 ЗЗД.

При този изход на правния спор ищецът има право на присъждане на разноси в настоящото производство на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, доколкото ответникът е станал причина за предявяване на исковите, като претенцията се отхвърля единствено поради извършеното плащане - ар. чл. 78, ал. 2 ГПК. Разноските по делото следва да се заплатят от ответника по главния иск, тъй като същият е станал причина за завеждане на делото, като е подал възражение срещу издадената заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК.

При съобразяване на извършеното в хода на процеса плащане, съдът намира, че погасени са в цялост сторените разноси по ч. гр. дело № 27221/2021 г. по описа на СРС, 171 състав, в размер на 25 лева - държавна такса и 96 лева - адвокатско възнаграждение, както и част от разноските в настоящото производство - за сумата от 25 лева - държавна такса и 144 лева - заплатено адвокатско възнаграждение, като за сторените от ищеца разноси са представени доказателства, че същите са реално извършени.

На ищеца следва да бъдат присъдени съдебните разноси за заплатен депозит за изготвяне на съдебно-техническа експертиза и съдебно-счетоводна експертиза в общ размер от 500,00 лева, за което е направено своевременно искане и са представени доказателства, от която сума се приспадне заплатената сума от 5.24 лева, поради което ищецът дължи разноси в размер на 494.76 лева.

Предвид изхода на спора по главните иски, на ищеца по обратния иск не се следват разноси в производството, доколкото страната не се намира в насрещна процесуална позиция спрямо първоначалния ищец.

Водим от горното Софийският районен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените по реда на чл. 422, ал. 1 вр. чл. 415, ал. 1 ГПК установителни иски от „ЕЛЕКТРОХОЛД ПРОДАЖБИ“ АД (с предишно наименование „ЧЕЗ Електро България“ АД), ЕИК 175133827, със седалище и адрес на управление: гр. София, р-н „Младост“, бул. „Цариградско шосе“, № 159, бл. „Бенч Марк Бизнес Център“, срещу Й. А. Т., ЕГН *****, с адрес: гр.София, ж.к. „Дианабад“, бл. 8, ет. 4, ап. 14, положителни установителни иски с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 327 ТЗ, вр. чл. 98, ал. 1 ЗЕ и чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД, с искане да се

признае за установено, че ответникът Й. А. Т. дължи на ищеца „ЕЛЕКТРОХОЛД ПРОДАЖБИ“ АД (с предишно наименование „ЧЕЗ Електро България“ АД) следните суми: 332.82 лв., представляваща цена на потребена електрическа енергия за периода от 17.10.2020г. до 16.11.2020 г. за обект – къща, находяща се на адрес: с. Владая, ул. „Янкино усое“, № 20, за който е открита партида с клиентски номер 310215310417, ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 17.05.2021 г. до окончателното плащане, както и 12.67 лв., представляваща лихва за забава за периода от 11.12.2020 г. до 27.04.2021 г., за които суми е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 12.06.2021 г. по ч. гр. дело № 27221/2021 г. по описа на СРС, 171 състав.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК Й. А. Т., ЕГН *****, с адрес: гр.София, ж.к. „Дианабад“, бл. 8, ет. 4, ап. 14, да заплати на „ЕЛЕКТРОХОЛД ПРОДАЖБИ“ АД (с предишно наименование „ЧЕЗ Електро България“ АД), ЕИК 175133827, със седалище и адрес на управление: гр. София, р-н „Младост“, бул. „Цариградско шосе“, № 159, бл. „Бенч Марк Бизнес Център“, сумата от 494.76лв. - разноски в исковото производство.

РЕШЕНИЕТО е постановено при участието на И. Т. Г. като трето лице-помагач на страната на ответника Й. А. Т..

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано в двуседмичен срок от съобщението пред Софийски градски съд с въззивна жалба.

Съдия при Софийски районен съд: _____